

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová
Osm
let poté

TARA PAMMIOVÁ

OSM LET POTÉ

PŘEKLAD

IVANA VLADYKOVÁ

Milá čtenářko,

*vždycky mě baví, vyvolává to ve mně takový dobro-
myslný úsměv, když se autorky mých příběhů pouštějí
do románové geografie. A vymýšlejí si nové státy – nej-
častěji na ostrovech, nacházejících se na místech, kde
ve skutečnosti jenom hučí moře. Vzpomínám si ale na-
příklad i na autorku, která psala o Praze a o tom, jak
bylo město v dávných dobách sužováno piráty, kteří
připlouvali po řece.*

Kdo ví, s čím si Prahu spletla...

*Tentokrát Jackie Ashendenová umístila děj příběhu
Její poslední vzpoura, což je poslední část tetralogie
o těhotných princeznách (povídali jsme si o ní minu-
lý měsíc), do království Santa Castelia, což je země
obývaná „maličkým horským národem, vmáčknutým
mezi Španělsko a Itálii“... No... ta země mezi Španěl-
skem a Itálií se jmenuje Francie, a vůbec není malá!*

*Odpusťme ale Jackii! Je to totiž Novozélandanka,
která se zřejmě při plánování dalšího románu nepodí-
vala pořádně na mapu. A ruku na srdce... co my víme
takhle na první dobrou o geografii Nového Zélandu?*

*Více než co jiného ale podobné chyby dokumentu-
jí to, že mé příběhy jsou opravdu jenom pohádky, ne-
odehrávající se v reálném světě (bohužel na ne každou
z Vás čeká princ, maharadža, či prostý miliardář vlast-
níci ostrov v Karibiku ☺), a jako takové je třeba je brát.
Dobro nakonec zvítězí a pravá láska je odměněna...*

*A doufám, že to bude (a to i v reálu) co nejvíce i v ce-
lém příštím roce, do něhož Vám přeji všechno nejlepší!*

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

OSM LET POTÉ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Returning for His Unknown Son

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Ivana Vladyková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9883-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9884-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9885-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Myslím, že bychom se měli vzít.“

Priya Pillaiová vzhledla od stolu a spatřila Christiana Mikkelsena, geniálního machra na techniku, geniálního zmatkaře a totálního playboye, jak se jí naklání přes stůl a prohlíží si ji tak intenzivně, že to nelze ignorovat. Srdce jí v hrudi poskočilo nad tou směšnou nabídkou, kterou jí předhodil tak prostě, jako když se jí včera ptal, zda s ním nepojede na konferenci do Švýcarska. Modré oči, ve kterých se obvykle zrcadlila neplecha, mu plály odhodláním.

Christian byl nejenom šéf a výkonný ředitel Modi Mikkelsen Tech, ale i nejlepší přítel jejího zesnulého snoubence. A taky muž, na kterého se mohla posledních pár měsíců spolehnout. Přestože si před Jaiovou smrtí před rokem blízcí nebyli.

S jeho před sebe nataženýma dlouhýma nohama a širokými rameny, která jí clonila výhled, bylo čím dál těžší přehlížet jeho fyzickou stavbu, nepočítaje skutečnost, že v něm byla okouzlující hravost, která v nejlepších chvílích ničila soustředění. V rukou měl jako obvykle kousek dřeva a maličké dláto. Pohled mu přeskakoval od její tváře ke dřevu a zpět, jako by chtěl její tvář vysochat.

Když prvně zjistila, že na ni intenzivně zírá, byla znepokojená. Jai se jednou zmínil, že Christianovi pomáhá soustředit všechnu svou nekončící energii, když se jeho ruce zabývají něčím takovým. Pokud šlo o čísla a kódy,

Christian byl génius, viděl vzorce tam, kde je ostatní ne-nalezli. Ale teprve ve chvíli, kdy Priya spatřila Jaiovu miniaturní vysochanou tvář a do jaké hloubky byl schopen zachytit charakter, zjistila, co víc se v Christianovi skrývá. Že má mnohem víc než jen hezkou vizáž, lehký šarm a bryskní myšlení.

Priya zavrtěla hlavou a opět se soustředila na obrazovku svého počítače. Byla tak blízko toho, aby rozlouskla algoritmus, nad kterým si lámala hlavu už celé dny. Usrkla z kávy a zmáčkla Vytvořit. Až potom se znovu soustředila na něj.

„Christiane, na tvoje vtipy je trochu moc brzo,“ řekla a snažila se znít jako obvykle. Měla se na pozoru, aby neprozradila, jak ji čím dál tím víc fascinuje... každá nuance jeho tváře, jeho gesta a ta stěží obsažitelná energie, která z něj tryská. Ale když viděla, jak dokonale vypadá v tom nažehleném šedém obleku, který mu koupila předminulé Vánoce, přičemž se dnes ráno ještě neoholil, nemohla si pomoci. Bradu mu pokrývalo tmavé blond strniště a tmavé pásy pouze zvýrazňovaly jeho modré oči.

Z čí postele ses vykulil dnes ráno? chtělo se jí zeptat. *Od supermodelky Stelly nebo té fotbalistky Ellen?*

Fakt, když na to pomyslela – a myslela na to až moc často – Christian byl stejnou měrou také playboy. Vypadalo to, že nemá nijak vyhraněný typ, spíš jeho typ byla jakákoliv žena, která ho zaujala, a on...

„Proč se na mě tak díváš?“ opáčil a rukou si přešel po bradě. Svraštil obočí, až se mu spojilo do jedné linie a jí se chtělo tu vrásku uprostřed přejet prstem, někdy se jí chtělo dotknout se ho tam i... Zaúpěla a odvrátila zrak. Co to s ní sakra je? Odkud se berou všechny ty nepotřebné a nevhodné myšlenky? Kdy si začala vytvářet databázi toho, co se Christianovi na ženách líbí a co ne?

Myslela si, že řeší problém příliš ochranného rodiče, který ji někdy až dusil. Máma ji vždycky pro její chatrné zdraví chránila jako lvice. Kvůli svému srdci absolvovala v dětství a dospívání mnoho cest

na pohotovost a zase zpět... což ji ujistilo, že její matka vždycky přehání.

Avšak v období depresí po Jaiově smrti uzamkla Priyu do zlaté klece a chovala se k ní spíš jako ke drahé váze nežli k živoucí a dýchající bytosti.

Jejího žalu si všiml pouze Christian. Pouze on ji poskytl prostor k truchlení namísto toho, aby se pro vlastní klid staral, zda je v pořádku. A když přišel čas, byl to on, kdo ji vtáhl, křičící a kopající, zpátky mezi živé.

Nastoupila u Modi & Mikkelsen Technologies jako architekt řešení¹ – což bylo něco, co měla v plánu od doby, co absolvovala školu, ještě když byl naživu Jai. Přestěhovala se z domu rodičů do bytu k Christianovi, proti čemuž měla máma minimum námitek, jelikož Christianovo ubezpečení mělo větší váhu nežli to Priyno. Dokonce šla s Christianem a jeho přáteli na pár večírků a většinou si je užila.

Ale ani ji nenapadlo, že by mohla spadnout do takové pasti. Ani na vteřinu ji nenapadlo, že by to, že spolu sdílejí prostor, vedlo k jakési intimitě, po které oba prahli a zároveň se jí děsili. Nebo že bude sledovat Christianův milostný život z první ruky. A ne, nežárlila.

Žárlit na jeho holky by znamenalo, že stojí především o jeho pozornost – jakkoliv je přelétavá. To nechtěla. To, že viděla, jak jeho životem procházejí přítelkyně jako turniketem, jí pouze připomínalo, o co přišla, když ztratila Jai. Šlo jen o samotu, nic jiného.

„*To jen dokazuje, že jsi uvnitř neumřela,*“ řekl jí bratranec, když se mu Priya svěřila se svou náhlou nevysvětlitelnou fascinací Christianem. „*Je ti dvaadvacet a jsi nadržená, to je všechno. A Christian je fakt sexy chlap. Tvoje reakce je prostě normální.*“

¹ Architekt řešení je v IT člověk, který převádí potřeby klienta do vhodného technického řešení a nese zodpovědnost za realizaci této vize. Navrhuje a rozvíjí koncepty zlepšení, navrhuje změny a nové designové vzorce a postupy. Poznámka překladatelky.

„Christiane, běž pryč,“ řekla a přejela si rukou přes obličej. „Na rozdíl od tebe se já musím zodpovídat šéfovi.“

„Jé, ty jsi to neslyšela? Děda a rada hledají důvod, proč mě vyrazit.“

„Cože? To je směšné. Ty a Jai jste vdechli téhle společnosti nový život.“

Pokrčil rameny. „Očividně všema těma svýma různýma aférkama přitahuju k jejím dveřím hodně špatné publicity. Fakt, jde o toho pitomého starého pedantského psa Chatswortha. Nelíbí se mu, že jsem dal kopačky jeho dceři.“

Shlédl a zjistil, že na něj Priya zírá s oči plnýma vřelosti. Předpokládal, že ji k úsměvu donutila ta andělská vůně v ovzduší, navzdory neustálému stavu pohotovosti, který si musela osvojit, když byla s ním. Navzdory jejímu předsevzetí držet si ho dál ji vždycky uměl rozesmát. Dokonce se první dva roky od chvíle, kdy je Jai seznámil, snažila nemít ho ráda.

„Ale jdi, Pree, cožpak je to můj problém, když si holka myslí, že jí mám navrhnout sňatek už po měsíci chození? Přestože souhlasím s tím, že Samantha je jak krásná, tak jí to i myslí, cožpak zapomněla na moji reputaci? A jen pro pořádek, to ona mě naháněla.“

„Kdo by to čekal,“ dodala Priya suše, ale mysl jí odplula.

Zatímco ona se po Jaiově smrti na několik měsíců izolovala, Christian se naopak vrhnul do víru večírků. A to mluvilo samo za sebe, jelikož už předtím byl nenapravitelný playboy. Vypadalo to, jako by byl Christian bez Jaie, který ho svým vyrovnaným přístupem uzemňoval, čím dál divočejší. Nebylo divu, že mu pan Mikelsen vyhrožoval, že ho ze společnosti vyhodí. Jelikož pokud Christianovi bylo něco drahé, bylo to MMT, technologická firma, kterou on a Jai vybudovali v průběhu střední a vysoké školy a která se stala za poslední dekádu páteří Mikkelsen Technologies.

„Přestože s tebou souhlasím, že si slečna Chatsworthová mohla vybrat mnohem lépe,“ řekla Priya s úsměvem, „je možné, že našla něco hodné lásky dokonce i na tobě, Christiane. Už se staly větší zázraky.“

„Teď si do mě kopeš, když jsem na dně,“ řekl a zněl ublíženě. Ale podle jeho vřelých modrých očí měla pocit, že snad vyhrála nějakou cenu.

„Jde o to, že potřebuju toho starocha porazit v jeho vlastní hře. A ty jsi jediná, Pree, kdo mě může zachránit.“

Tentokrát Priya nemusela svou rozladěnost hrát. „Zachránit tě, Christiane? Na to jsem moc velký realista.“

„Takže souhlasíš, že potřebuju zachránit?“

Na té otázce Priye něco nesedělo. Ta zadržovaná hloubka, hlad, do kterého nechtěla vrtat. Viděla, jak na ni upřeně civí, jako by čekal, zda na tu návnadu skočí. Sklopila pohled a předstírala, že si rovná stůl. Pátrala po něčem, co převede jejich rozhovor zpět na neutrální téma. „Pokud chceš slyšet pravdu, tak ses poslední dobou trochu urval z kontroly. Nemůžu se na Bena zlobit, že se pokouší vrátit ti...“ když nadzvedl své ďábelské obočí, odkašlala si, „... do života rovnováhu.“ A jelikož mu to chtěla říct už dávno, dodala: „Christiane, netuším, co bych si v posledním roce bez tvé podpory počala.“

„Přežila jsi.“

„Věříš mi víc, než si věřím já,“ dodala. A v tu chvíli ho vzala za ruku. Jeho prsty měly lehce hrubou strukturu, jak si neustále hrál se dřevem a dlátem. Uvědomila si tu prázdnotu v sobě a náhle zatoužila, aby byla naplněná. Okamžitě se ho pustila. „Omlouvám se, že ti nejsem lepším přítelem. Že mi nedošlo dřív, že i ty jsi ztratil Jaie.“

Prohrábnul si vlasy a do očí se jí nepodíval. Odkašlala si. Zajímalo ji, zda mu je teď kvůli ní nepříjemně. Christian nedával najevo žádný zármutek. Tak proč?

„Christiane, vypadáš hrozně. Ben má dobrý důvod dělat si o tebe starosti.“

„Nejsem jedním z jeho koňů, aby mě zavřel do ohra-
dy a já se nechat klidně dovést do své stáje.“

„Christiane, a kdyby tu byl Jai a řekl ti, že ses urval ze řetězu?“

Zatlačil si hranou dlaní na oči a vydechl. „Pree, ne-
mám zájem se usadit. Ne kvůli kdekomu. Sakra, je mi
jen čtyřicet.“ Přišpendlil ji pronikavými očima.
„Ale když jsem ti navrhl, že bychom se vzali, nedělal
jsem si srandu. Vyřešilo by to víc než jeden problém.“

Jako by se ho snažil podpořit celý vesmír, zapípal jí
telefon. Priya se podívala na displej, ze kterého na ni ci-
věla mámina nervózní tvář. Priya ho položila displejem
dolů. Vyzváněl dál, zvuk lezl na nervy čím dál víc, až už
si myslela, že začne křičet. Konečně přestal. Oba zírali
na služební telefon na stole. Jako na povel začal zvonit.

Priya si prohrábla vlasy, a spolkla frustrované zavr-
čení.

„Neříkej mi, že tě ani trochu nepotěšilo, když ti do-
šlo, že jsi první žena, které jsem kdy nabídl sňatek,“
škádlil ji Christian a postavil se mezi ní a stůl. A jeho
odvedení pozornosti zafungovalo. S rukou na srd-
ci Priya zamrkala. A pro efekt předstírala zalapání
po dechu. „Ach můj... Jak ode mne bylo cynické ne-
poznat, jaká je to čest. Jsem první ženou, které nepo-
lapitelný Christian Mikkelsen nabídl sňatek. Možná
si pořídím šerpu, na které to bude napsáno, a budu ji
každý den nosit.“

„To by byl určitě pokrok,“ řekl a pohledem přejel její
běžový kalhotový kostým. Natáhla k němu hlavu a pře-
šla do teatrálního šepotu: „Christiane, na té nabídce
budeš muset ještě zapracovat. Zkoušej to znovu, a tak
dvacátá žena by to možná mohla přijmout.“

Vystřelil ze své pozice, až se její pevný dřevěný stůl
roztrásl. Zarámovaný obrázek Jai, který měla po-
stavený na malé dřevěné polici, se posunul a spadl

dopředu. Priya se po něm natáhla a její prsty se srazilily s Christianovými. Rámeček balancoval jim oběma v rukou. Srdce jí bolelo, ale už si na tu díru zvykla. Co však nečekala, bylo, jak jí z přejetí Christianova prstu po zápěstí přešel mráz po zádech. Odtáhla se, kůže jako by se jí při kontaktu naježila. Srdce se jí rozběhlo. Narovnal se, ale pořád tam byl, dost blízko na dotek. Nosní dírky jí naplnil jeho pach a teplo jeho těla ji vábilo. Kůže jí brněla vzrušením, které Priya nemohla ignorovat. Polkla a uvažovala, zda ztrácí rozum. „Myslím to vážně, Priyo.“

Oddychla si, že přešel do věčného tónu. Díky bohu si nevšiml, jak divně na něj zareagovala. Díky bohu, že si jí, tak jako vždy, nevšiml. Roky byla plachou přítelkyní jeho nejlepšího přítele. A následně snoubenkou.

Tahle přitažlivost vítaná nebyla. Byl to kamarád jejího snoubence – jistě, snoubence, který byl teď už skoro rok mrtvý. Dokud byl Jai naživu, vždycky jí připadalo, že ji Christian považuje za něco jako protivnou sestru nebo sestřenicu, se kterou musí kvůli svému nejlepšímu příteli vycházet. Ale teď byl Christian její... *přítel*.

Náhle si to s šokem uvědomila. Posledních pár měsíců Christian zabíral v jejím životě čím dál víc prostoru. Začalo to tím, že ji přivedl zpět k práci, potom opětovně lhal její matce, že je příliš zaneprázdněna prací, aby ji uchránil před máminou neustálou pozorností, následně ji nechal bydlet ve svém střešním apartmá, a pak jejímu mozku předhazoval neuvěřitelně inovativní problémy... Zvolna ji vyváděl z její ulity truchlení.

Pod slupkou arogance a bezohledného šarmu, které tak dokonale používal, skrýval Christian srdce ze zlata. Možná nebylo tak divné, že je svedl dohromady jejich zármutek nad Jaiovou smrtí. Koneckonců, oba ho měli moc rádi a cenili si ho. Ale tahle přitažlivost, kterou ke Christianovi poslední dobou pociťovala, v pořádku *nebyla*. Kdyby o ní měl jenom tušení, utahoval by si z ní donekonečna – dobíral by si ji, jako by byl dnešek

posledním dnem v životě. Už jen z pomyšlení na to jí zahorely tváře.

„Vrať se ke mně, Špačku. Už jsi zase mimo,“ řekl Christian a hlas mu zněl nezvykle zasmušile.

Priya se naježila. „Přestaň mi tak říkat,“ vypadlo z ní automaticky. Přesně tak, jak to zamýšlel. Tuhle hru hráli od chvíle, co se prvně potkali. Malý, křehký pták, který byl krásný sám o sobě. Ta přezdívková jí vždycky lezla na nervy – možná proto, že jí seděla.

„Dobře, budu ti teda říkat vráno,“ opáčil stejně jako vždy.

Koutky úst jí povyjely a pohlédla mu do očí. Roztáhl smyslné rty do širokého úsměvu – skutečného, který se zrcadlil i v jeho očích. A z prostě dobře vypadajícího muže se tím proměnil v mimořádně úžasného. Něco mezi nimi přeskočilo – něco příliš skutečného, něco naplněného bolestí a touhou. Se staženým hrudníkem se Priya odvrátila dřív, než si mohl všimnout toho, co z ní proudí. Což znamenalo, že je čas mu vážně odpovědět. „Christiane, já nechci věci příliš komplikovat.“

„To se nebudou.“ Povzdechl. „Mám plné zuby toho, jak rada používá úplně všemožné způsoby, jak mě mít dostat pod kontrolu. Víš, že tenhle problém tu byl, i když tu byl Jai. Ať už jsme chtěli nasměrovat společnost kamkoliv, vždycky měli milion výmluv. A ty...“

„Co já s tím?“ řekla Priya a nadzvedla bradu. Výraz v jeho očích jí vyrazil dech. Byla schopná vydržet to, že si z ní utahoval, jeho škádlení, ale ne jeho soucit. „Christiane, nemusíš řešit moje problémy. Nebo alespoň už ne.“

„A co kdybych před tebou jen stál jako štít, abych ti poskytl prostor se nadechnout?“

Něco na tom, jak natočil hlavu, když to říkal, jí rozechvělo srdce. Priya vystřelila na nohy a frustrace z ní vyhnala veškerý klid, který dnes ráno cítila. „Zase za tebou přišla máma?“

„Tvoji rodiče byli za Benem. Ona...“ Christian si

odkašlal, „... si na mne počíhala cestou do práce. Řekla, že ruší svůj výlet do Indie, protože jí není příjemné, že tě tu nechává samotnou. Tvůj otec se ani nedostal ke slovu.“

Priya třískla pěstí do stolu. „Tohle setkání plánovali posledních deset let. Přijede celá její rodina – sestra z Anglie, její teta z Austrálie... Sakra. Jak jí nacpu do hlavy, že jsem v pohodě? Že nepotřebuju dohled?“

„Vem si mě,“ řekl Christian a vstoupil jí do prostoru. „Podívej se na mě, Pree.“

A když to neudělala, nadzvedl jí bradu. Netušila, co v její tváři spatřil, ale donutilo ho to ustoupit. Třel si prstem spánek. „Věříš mi, že jo?“

Sotva znatelný náznak ublížení v jeho hlasu zarazil všechny další obavy. Ne, to není možné. Ze všech věcí, co jsou na hlavu, přece není možné, že by ho její názor na něj zranil. A přesto, čím déle mlčela, tím víc se v jeho očích cosi prohlubovalo. „Samozřejmě, že ti věřím.“ A pak se do ticha budovy rozesmála, jelikož nepřipadalo v úvahu, že by ho nechala si všimnout, že ten, komu nevěří, je ona sama. „Já nemám se svým jménem a mozkiem spojené multimilionové impérium.“

Chvíli se na ni se zamyšlením díval a pak se zamračil. Nehnul se z místa.

„Vidím, že tvůj plán má logiku,“ dodala Priya, aby setřásla vlastní zmatení. „Já jen...“

„O co jde, Priyo?“

Otřela si ruku o břicho a došlo jí, že je uzlíček strachu. „Dobře. Můžeme podniknout tuhle... vzájemně výhodnou záležitost ohledně manželství. Podepíšu ti, jakoukoliv předmanželskou smlouvu chceš.“

„Prosím, neurážej mě a náš vztah tím, že to budeš používat jako štít. Oba víme, že ti věřím do posledního dolaru.“

Přikývla, věděla, že to není fér. Vůči nim oběma. „A nakonec, já...“ Podívala se mu do očí a měla pocit, že hledí do něčeho, co ji zároveň děsí i vzrušuje, ale

nemohla se zastavit. „Christiane, nechci tě ztratit. Myslím jako přítele. Neunesla bych, kdybychom to... podělali.“

Nevysmál se tomu, jak si myslela, že udělá. Neutahoval si z ní. Ani ji neškádlil. Ani jí neřekl, že se zbytečně strachuje kvůli něčemu, co není. Že není nic, co by mohlo rozmazat kontury jejich vztahu. Prostě si ji získal – jako to udělal v nemocnici, když se složila po Jaiově smrti.

Priya si opřela tvář o jeho krk a vdechovala jeho vůni. Instinkt překonal zdravý rozum a ona kolem něj ovinula ruce. Hřál a byl pevný. Jeho tělo, jež ji obepínalo, jí připadalo povědomé a zároveň děsivě vzrušující. Jelikož tentokrát nepocítila pouze útěchu. V břiše jí vířilo a všechny svaly ji ponoukaly dostat se k němu blíže, víc se přitisknout. Bylo v tom víc, mnohem víc. Nebezpečně se to blížilo čisté touze.

„Slibuju, že nedovolím, aby se něco postavilo mezi nás,“ řekl a vdechl jí ta slova do vlasů. A než by mrkla, odsunul ji od sebe.

Když se na ni podíval znovu, měl opět uhlazený a pevný výraz. Nebyla v něm ani špetka citů, které slyšela v jeho hlase, nebo potřeb, které si představila na základě sevření v jeho náruči. Ani náznak napětí, které vnímala v jeho zádech a ramenou.

Byl to Christian, jakého všichni znali – uhlazený a povrchní.

„Zařídím povolení, jakmile to bude možné.“

Přikývla a stále pátrala po těch emocích v jeho tváři. Jako by jí v hlavě něco řvalo – potřeba nalézt to, co před chvílí našla v jeho hlasu. Přestože to celkem nebylo moc rozumné, vždycky to dělala.

„Pree, jen si pamatuj, proč to děláme. Tvoji rodiče mohou vyjet na výlet do Indie bez pocitu viny. Já můžu hodit radu za hlavu. A ty můžeš dál žít v bytě. Ani ti nepolezu na nervy svou přítomností, jen co začneme spolupracovat se švýcarským týmem. Jen vybudovat